

LEES OOK VAN PAUL VAN LOON

De griezelbus 1

De griezelbus 2

De griezelbus 3

De griezelbus 4

De griezelbus 0

De griezelbus 5

De griezelbus 6

De griezelbus 7

Vampier in de school

Raveleijn

Nooit de buren bijten

Altijd bijten de buren

www.paulvanloon.nl

www.degriezelbus.nl

De griezelbus 4

Tekeningen van Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Voor Hadjidja en Manisha

Twaalfde, herziene druk 2012

© 1998 tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look

Vleermuislogo: Camila Fiakowski

Foto: Manisha van Loon

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6008 0 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Meester Jacques	7
Eenendertig	12
Ei	18
Tweëndertig	37
Drieëndertig	43
Parkeergarage	50
Vierendertig	74
Station	85
Vijfendertig	92
Zesendertig	97
Bioscoop	106
Zevenendertig	120
Museum	129
Achtendertig	147
Negenendertig	155
Het huis van de schrijver	163
Veertig	193
Eenenveertig	200
Julia's verhaal	213
Tweeënveertig	219
Uit...?	227
<i>De Griezelbus en ik</i>	234

Wees voorzichtig, wees héél voorzichtig, als je je computer aanzet. Want je weet nooit wat er zich achter het scherm bevindt, in die vreemde wereld, die Andere Werkelijkheid, waar dingen op de loer liggen die op een dag wel eens hun klauwen kunnen uitstrekken. Dwars door het computerscherf heen. Naar jou...

Waarschuwing verplicht gesteld voor computergebruikers door de Stichting GGG (Geesten, Geraamten en ander Gespuis)

Meester Jacques strijkt een lucifer af en houdt de vlam boven zijn pijp. De pijp lag tussen een stapel prints op de grond. Daar lag ook het handgeschreven boek van *De griezelbus*. Zonder het tegen zijn leerlingen te zeggen, heeft de meester het opgeraapt en onder zijn jas gestopt. Hij weet eigenlijk niet waarom. Misschien kan hij in het boek een verklaring vinden voor alles wat er deze dag gebeurd is. Het gekke is, dat het leek of het boek wilde dat hij het mee zou nemen. Alsof het boek hem dwong het onder zijn jas te stoppen, zonder het tegen zijn leerlingen te zeggen. Alsof hij iets verbodens deed, iets gevaarlijks...

UIT: *De griezelbus* 3, 1996

Meester Jacques ligt doodstil met wijd open ogen in bed. Toch slaapt hij. Het is drie uur 's nachts. De tijd die wel het uur van de wolf genoemd wordt, de tijd waarop alle angsten uit het duister van de nacht op je af komen. Op zijn voorhoofd glimmen kleine druppeltjes. Zweet sijpelt langs zijn slapen. Het kussen onder het hoofd van de meester is vochtig. Zijn ogen staren omhoog in het donker. Aan de binnenkant van zijn hoofd flitsen beelden voorbij. Droombeelden, lang bewaard gebleven, maar nu opgeroepen uit het verleden. Lichtbundels snijden door de nacht. Koplampen als de ogen van een monster. Een oude, met vreemde figuren beschilderde bus jakkert door het duister. Kinderen gillen, hun hoofden verstoppt in vreemdsoortige helmen. Een man in het zwart, kaal hoofd, wit gezicht, wolfachtige grijs, spreidt zijn armen. Zijn zwarte cape waaiert uit als de vleugels van een vleermuis. Een jongen met stekeltjeshaar duwt zijn zonnebril omhoog. Zijn ogen zijn rood, twee robijnen, twee bloeddruppels.

Meester Jacques' handen klauwen in de lakens. Onrustig rolt hij heen en weer. Hij wil wakker worden, maar hij kan niet. In zijn hoofd wervelen de droombeelden rond met de snelheid van een krankzinnige carrousel. De ijzeren poort van een kerkhof knalt open. Grafzerken razen voorbij. Uit een open graf kruipt een skelet tevoorschijn. Op de schedel staat een zwarte chauffeurspet. Het geraamte strekt een arm uit en wijst. Er verschijnt een grafsteen waar een naam in is gekrast: P. Onnoval.

Het volgende moment barst de steen in stukken. Scherven graniet vliegen alle kanten op en veranderen in blaadjes. Bladzijden zijn het, bedrukt met tekst, die op de grond vallen en

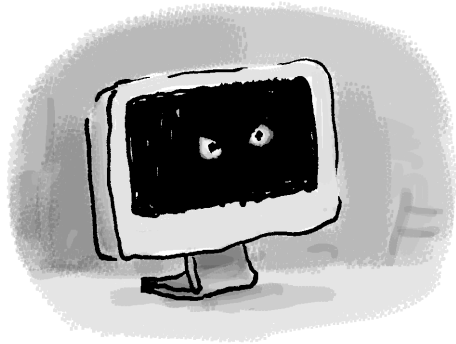
een boek worden. Een dik, zwart boek. Vanuit het niets spatten druppels op het boek. Rode druppels, bloeddruppels, die letters vormen, een titel op de zwarte kaft schrijven: *De griezelbus*.

Meester Jacques schiet overeind, maar hij slaapt nog steeds. Als een robot gaat hij rechtop zitten, zwaait zijn benen over de rand en stapt uit bed. Zijn handen pakken de bril van het nachtkastje en zetten hem op zijn neus. Dan loopt hij de kamer uit, naar het vertrek ernaast. Daar is zijn werkkamer. Slaapwandelaars weten altijd feilloos de weg. De meester drukt op de lichtknop en boven zijn bureau flitst een TL-balk aan. Op het bureau staat een computer, er liggen stapels schriften, opstellen, dictees.

Meester Jacques loopt langs het bureau, regelrecht naar de overvolle boekenkast. Zijn vingers glijden over de ruggen van de boeken tot hij gevonden heeft wat hij zoekt. Op de onderste plank staat het, verstopt achter andere boeken. Het boek staat daar al twee jaar en meester Jacques heeft het nooit meer aangeraakt sinds hij het verborgen onder zijn jas mee naar huis genomen heeft. Hij was het zelfs vergeten, dacht er nooit meer aan. Maar nu weet hij het moeiteloos te vinden. Hij trekt het zwarte boek uit de kast. Zelfs in zijn slaap gaat er een huivering door hem heen als zijn handen de kaft van *De griezelbus* aanraken.

Het boek uit zijn droom. Het onverwoestbare, met de hand geschreven exemplaar. Met het boek gaat hij in de leunstoel zitten. Hij slaat het open en zijn geest begint op te nemen wat er geschreven staat. Op hetzelfde moment flitst de computer op het bureau vanzelf aan. Op het zwarte scherm gloeien twee boosaardige rode ogen op, die naar de meester kijken. Jacques merkt niets. Hij is een slaapwandelaar, een slaaplezer die de

verbinding tussen de Andere Werkelijkheid en de werkelijkheid
weer geopend heeft. En hij weet van niets...

ENTER

‘Opletten, jongens en meisjes,’ zegt meester Jacques tegen groep acht. ‘Morgen begint de Kinderboekenweek en dan doen we iets bijzonders. Ik heb iets bedacht wat jullie vast heel leuk vinden.’

De kinderen wachten nieuwsgierig af. Jacques heeft vaak leuke ideeën. Hij is een toffe meester.

‘Misschien mogen we gamen in de klas,’ fluistert Esteban tegen Wouter.

Wouter, brilletje, beugel, stekeltjehaar, pulkt in zijn neus en smeert wat viezigheid onder zijn tafelblad. ‘Of we gaan op excursie naar een pretpark,’ zegt hij.

De meester kijkt even zwijgend in de richting van Wouter en Esteban. ‘Zijn jullie klaar? Is je neus leeg, Wouter? Dan kan ik verdergaan.’

‘O o, zeker slecht geslapen, vannacht,’ fluistert Wouter. ‘Normaal is hij nooit zo humeurig.’

Esteban knikt. ‘Hij ziet er ook veel bleker uit dan anders, beetje groenig zelfs. Misschien te veel erwtensoep gegeten?’

‘In de Kinderboekenweek doen we altijd veel met boeken,’ gaat meester Jacques verder. ‘Maar dit jaar wil ik het eens anders doen. Ik vind het leuk om zelf verhalen te schrijven en de laatste tijd heb ik er heel wat gemaakt. Daarom krijgen jullie het voorrecht om als eersten naar mijn verhalen te luisteren in de Kinderboekenweek. Nou? Wat vinden jullie ervan?’ Met een stralend gezicht kijkt meester Jacques rond in de klas.

Esteban zet zijn Nike-cap achterstevoren en steekt zijn hand op. ‘Maar wat is nou dat leuke plan dat u bedacht hebt?’

De meester kijkt Esteban verbaasd aan. ‘Dit! Dit is het plan. Jullie mogen naar mijn verhalen luisteren.’

‘Oh! Nou, daar trappen wij niet in hoor, meester. Die verhalen van u zijn altijd hartstikke saai. Over vroeger en zo. Daar val ik altijd bij in slaap.’

‘Oh jawel,’ zegt meester Jacques, met een iets hardere stem dan normaal. ‘Daar trappen jullie wel in! We maken er een spel van. Ik heb een bus gehuurd en daarmee maken we drie dagen achter elkaar een griezeltour. Ik ben jullie reisleader en elke dag gaan we naar een andere plek. Daar lees ik een verhaal voor. Bovendien zijn het heel andere verhalen dan jullie denken.’

‘Nou,’ zegt Wouter, ‘wie zegt dat dat leuk wordt?’

‘Het wordt leuk, omdat IK het zeg! Het MOET!’

De glimlach is van meester Jacques’ gezicht verdwenen en zijn stem heeft een scherpe klank gekregen. Een klank, die de groep niet kent. Iedereen is meteen doodstil. Wat is er met Jacques aan de hand? Hij moet wel een heel beroerde nacht achter de rug hebben.

Alleen Julia heeft niets in de gaten. Zij zit achter in de klas. Halflang, pikzwart geverfd haar, dromerige, heel lichtblauwe ogen die uit het raam staren. Ze vindt het idee van Jacques gaaf. Julia is dol op verhalen. Zelf verhalen bedenken is het liefste wat ze doet. Met rekenen is ze een ramp, maar ze heeft altijd minstens een negen voor opstellen. In de wolken die langs het raam drijven, ziet ze besneeuwde bergen, waarachter zich machtige avonturen afspelen.

Als ze weer naar meester Jacques kijkt, schrikt Julia hevig. Er staat opeens iemand anders voor de klas. Niet Jacques met zijn baard en zijn bril, maar iemand met een bleek gezicht, een kaal hoofd en vreemd spitse oren. Julia grijpt haar tafelblad vast. Alle geluiden om haar heen vallen weg. Haar klasgenoten worden wazige figuren. De lijnen van het bord en de hoeken van de klas vervagen. Het bleke gezicht ziet ze echter glashelder. Het kijkt

onderzoekend rond in de klas, alsof het de leerlingen bestudeert.

Maar niemand ziet hem, denkt Julia. Alleen ik, geloof ik. Angst kruipt vanuit haar maag omhoog naar haar keel. Het bleke gezicht lacht plotseling spottend naar haar, een lange tong likt langs de tanden, die opvallend scherp zijn. Julia kan even niet ademen. Dat is beslist de meester niet. Maar wie dan wel? En waar is meester Jacques opeens gebleven? Ze kijkt om zich heen. Waarom zegt niemand iets? De andere leerlingen staren braaf naar de meester. Ziet niemand dan wat zij ziet? Dat de meester de meester niet is?

‘Julia?’

Julia, hoor je me niet!’

Een hand pakt Julia’s schouder vast en schudt haar door elkaar.

Het bleke gezicht is verdwenen. In plaats daarvan verschijnt het gezicht van meester Jacques vlak voor haar. Zijn hand rust op haar schouder.

‘Julia, ik heb je al drie keer geroepen. Is alles goed met je?’

Verward kijkt Julia naar de meester. Baard, bril, zoals het hoort. Heeft ze zitten dromen misschien?

‘Nee, eh, ja. Ik dacht alleen... Ik zag...’

Haar klasgenoten staren haar verbaasd aan.

‘Julia zag zeker weer een spook,’ roept Esteban. ‘Net als vorige week in de fietsenstalling.’

‘Nee joh, dat was geen spook, dat was Ilse,’ gilt Sonny.

Een meisje met lange, lichtblonde haren en een spits gezicht staat op zonder iets te zeggen, pakt haar etui en geeft Sonny een klap op zijn hoofd.

‘Ik wist wel dat je stiekem dol op mij bent,’ grijnst Sonny, terwijl hij met zijn hand door zijn haar strijkt. ‘Maar je hoeft het niet zo duidelijk te laten merken, hoor.’

Ilse steekt haar tong uit. ‘Stom jong, sukkel!’

‘Ilse, ga zitten. En Sonny, over spoken gesproken, kijk jij maar eens in de spiegel,’ zegt meester Jacques. Sonny is lang, dun en heeft tanden die te groot lijken voor zijn mond. Zijn haar piekt alle kanten op.

‘Vanmorgen nog gedaan, meester,’ zegt Sonny met een grijns, die al zijn tanden toont. ‘Mijn spiegelbeeld schrok zich kapot.’

Jacques gaat er niet op in. Hij wendt zich weer naar Julia.

Zij zwijgt en staart de meester alleen maar aan.

Ze durft niet te zeggen wat ze gezien heeft. Het moet haar verbeelding zijn, net als de wolken die in een berglandschap veranderen. Te veel fantasie, heeft de huisarts een paar maanden geleden gezegd, toen Julia nachtenlang niet kon slapen omdat ze een man met een bijl op de overloop zag als het licht uitging.

‘Julia ziet dingen die er niet zijn.’ Dat waren de woorden van de huisarts. Maar nog niet zo lang geleden, kort voordat Julia en haar ouders naar een nieuwbouwwijk verhuisden, heeft een oude man uit de straat haar een verhaal verteld. In hun oude huis had zich meer dan vijftig jaar geleden iets gruwelijks afgespeeld, vertelde de bejaarde man, die eruitzag of hij minstens negentig was. Een bewoner had met een bijl zijn hele gezin vermoord en daarna zichzelf. Een afschuwelijk verhaal.

Julia was geschokt, maar ze heeft het niet aan haar ouders verteld. Ze ziet het al voor zich: ‘Papa, mama, ik heb misschien de geest van een moordenaar gezien.’ Binnen de kortste keren zou ze weer op de stoep van de huisarts staan, of naar een psychiater gestuurd worden. Bovendien weet ze niet zeker of het toch alleen maar haar fantasie was. Of misschien heeft de oude man gewoon gelogen, dat kan ook. In elk geval is het soms be-

ter te zwijgen. In hun nieuwe huis ziet ze geen vreemde dingen meer, gelukkig. Dat is een huis zonder verleden.

Julia schudt even haar hoofd. 'Er is niets, meester.'

'Goed, dan zal ik nu vast een voorproefje geven van wat jullie volgende week kunnen verwachten.'

Hij haalt een stapel printjes uit zijn tas en legt ze op zijn bureau.

Esteban zakt van zijn stoel op zijn knieën.

'Oh, nee toch. Alsjeblieft meester. Niet nu al. Kwel ons niet. Geef ons liever strafwerk, of sommen. Maar niet weer zo'n saai verhaal over toen u nog jong was.'

De anderen gniffelen om Estebans toneelstukje. Meester Jacques lacht niet. Hij kijkt Esteban strak aan. Zijn neusvleugels trillen, zijn wenkbrauwen bewegen en de huid van zijn wangen golft, alsof daaronder iets beweegt. Even ziet hij er zo verschrikkelijk uit dat het doodstil wordt in de klas. Julia kromt haar tenen.

'Zitten jij!' Een bevel, kortaf, maar met zo'n verborgen dreiging dat niemand meer iets durft te zeggen. Esteban gaat snel op zijn stoel zitten en durft de meester niet aan te kijken.

Plotseling glimlacht Jacques. Zijn gezicht ontspant.

'Luister eerst maar eens voordat je oordeelt. Volgens mij is het best een goed verhaal, al zeg ik het zelf.'

Iedereen kijkt zwijgend naar de meester. Er worden geen grapjes meer gemaakt.

Meester Jacques schraapt zijn keel en pakt het eerste blad van de stapel.

Als hij begint voor te lezen, haalt Julia hijgend adem en grijpt haar tafelblad vast. Ziet ze dubbel? Heeft meester Jacques vier ogen, twee neuzen en twee monden? Dat andere gezicht, dat vreselijke witte met het kale hoofd, wordt steeds

beter zichtbaar, als een masker dat over het hoofd van Jacques getrokken wordt.

De vertrouwde stem van meester Jacques leest de titel van het verhaal voor. Alleen komen de woorden uit de vreemde mond met de dunne lippen. Maar niemand anders ziet het. Niemand. Iedereen zit gehoorzaam te luisteren.

‘Dit is het verhaal van...’

‘Lieve Pluisje,’ fluistert Carry, ‘wil je een lekker hapje?’ Voorzichtig steekt ze haar hand in haar rugzak, die op de grond naast haar tafeltje staat. Hopelijk heeft de leraar het gepiep van Pluisje niet gehoord. Het is verboden huisdieren mee naar school te nemen.

Maar ik kan Pluisje toch niet laten verhongeren, denkt Carry. Dan gebeurt er iets verschrikkelijks.

‘Carry!’

Ai, daar heb je het al. Vlug trekt Carry haar hand uit haar rugzak.

‘Wat heb je daar, Carry. Laat eens zien,’ zegt meneer Teng.

‘Eh... niets, meester, ik zocht een pen.’

Uit de rugzak klinkt een dwingend gepiep. Honger. Pluisje wil gevoed worden.

‘Een piepende pen? Laat eens zien, Carry.’

Carry zucht. Nu moet ze Pluisje wel uit haar rugzak halen. Hopelijk pakt meneer Teng hem niet van haar af.

Zielig doen, misschien helpt dat. Carry steekt haar hand in de rugzak en probeert ondertussen onschuldig en een beetje smekend uit haar ogen te kijken, ongeveer zoals ze haar moeder aankijkt, wanneer ze geld wil voor een nieuwe cd.

‘Het is mijn kuikentje, meester. Ik moet hem eten geven.’

‘Open!’ zegt meneer Teng.

Carry opent haar vuist. Op haar handpalm ligt een eivormig apparaatje met een beeldschermpje. Op het schermpje beweegt een tekenfilmachtig kuikentje.

Meneer Teng grist het voorwerp uit Carry’s hand.

‘Hoe vaak heb ik nu al gezegd dat ik die elektronische ei-

dingen niet meer in de klas wil zien? Ze verstoren de les met hun gepiep. Bovendien leiden ze je aandacht voortdurend af. Je brengt toch ook je hond of je kat niet mee naar school. Waarom dan wel zo'n nephuisdier?'

Het is net of Carry niet hoort wat de meester zegt.

'Mag ik Pluisje alstublieft voeden, mees. Hoor eens hoe hij piept van de honger.'

De andere kinderen in de klas gniffelen. Iedereen kent die computerhuisdiertjes, die je kunt voeden door een paar simpele drukken op de knoppen.

'Pluisje, Pluisje!' briest meneer Teng. 'Ik ben het zat. Het spijt me, maar je bent hem kwijt. Geef maar hier.'

'Nee, alstublieft meester.' Carry's stem slaat over van schrik. 'Ik moet hem voeden, anders...'

'Anders wat?' Meneer Teng kijkt verwonderd naar Carry. Hij ziet dat ze tranen in haar ogen heeft.

'Dit is al mijn vijfde Pluisje,' zegt Carry met trillende stem. 'Alle andere zijn doodgegaan, omdat ik niet goed voor ze zorgde en ze soms geen eten gaf. Maar dit is een heel bijzondere. Deze wordt heel oud. En hij wordt elke dag een beetje groter, als ik goed voor hem zorg. Dat heb ik beloofd.'

'Beloofd? Aan wie.'

'Aan de meneer van wie ik hem gekregen heb. Hij kwam ermee aan de deur. Hij had een koffer vol met broertjes en zusjes van Pluisje. Ik mocht hem alleen hebben als ik beloofde dag en nacht voor hem te zorgen.'

Meneer Teng begint het gesprek steeds vreemder te vinden. Carry praat over dat stomme speelgoedei alsof het een levend wezen is. Hij kijkt naar het kuikentje op het beeldscherm. Het ziet er aandoenlijk uit, dat moet hij toegeven. Het bekje gaat telkens wijd open, alsof het diertje schreeuwt van de hon-

ger. Alleen klinkt dat geschreeuw als een irritant elektronisch gepiep. Het apparaatje is warm in zijn hand en gek genoeg voelt meneer Teng een zacht geklop, alsof dat malle ding een hartslag heeft.

Hij kijkt weer naar Carry. Haar ogen zijn nog steeds vochtig. Het kind ziet er bleek uit, denkt meneer Teng. Wallen onder haar ogen, vale huid. Zou ze problemen hebben, thuis?

‘Nou vooruit dan. Voor deze keer zal ik over mijn hart strijken. Geef dat beest gauw eten, zodat dat ellendige gepiep ophoudt en stop het dan weg. Maar in het vervolg wil ik het hier niet meer zien. Als je het nog een keer meeneemt, ben je het kwijt. Afgesproken?’

Carry knikt, veegt de tranen uit haar ogen en begint razendsnel op de knopjes onder het beeldscherm te drukken. ‘Stil maar, Pluisje,’ fluistert ze. ‘Ik vergeet je heus niet, hoor. Ik zal je echt niet laten verhongeren.’

Eindelijk houdt het gepiep op. Carry praat nog steeds tegen het ei. Ze fluistert lieve woordjes en aait het zelfs. Meneer Teng kijkt met een vreemde blik naar haar. Dan gaat hij hoofdschuddend verder met de les.

‘Mama, jij moet voor Pluisje zorgen als ik naar school ben.’ Carry gooit haar jas over een stoel, schopt haar schoenen uit en ploft op de bank neer. Ze haalt meteen Pluisje uit haar rugzak.

‘Jas op de kapstok, schoenen in de gang. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen, Carry!’

Zuchtend doet Carry wat haar moeder zegt. Dan loopt ze naar de keuken en geeft haar moeder een kus op de wang.

‘Wil je dat doen, mama?’

‘Wat?’

‘Voor Pluisje zorgen, als ik naar school ben. Eten geven, poep